

Arrest

nr. 123 158 van 28 april maand 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 april 2014 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot tot nietigverklaring van een visum van 24 april 2014. De bestreden beslissing werd op 24 april 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 april 2014 om 11 uur .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. OVENEKE, die loco advocaat MAKAYA MA MWAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C.DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij werd op 24 april 2014 tegengehouden op de luchthaven, komende van Douala (Kameroen).

Zij was houder van een geldig paspoort voorzien van een visum type C (kort verblijf), afgeleverd door de Zwitserse autoriteiten.

Op 24 april 2014 werd het visum nietig verklaard en werd haar een beslissing tot terugdrijving betekend. De beslissing tot nietigverklaring van het visum maakt het voorwerp uit van de huidige vordering .

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering op 29 april 2014. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoekende partij heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoekende partij een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van drie werkdagen zoals vooropgesteld in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het enig middel

In haar enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens meent de verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting aangaande de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Vervolgens stelt ze dat er geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie. Ze stipt aan dat ze slechts tijdelijk op het Belgisch grondgebied is aangezien ze enkel op doortocht is naar Zwitserland. Ze benadrukt dat de geldigheid van haar paspoort en visum niet betwist worden. Voorts gaat ze in op de motivering van de bestreden beslissing en tracht ze de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen te verklaren. Zo stelt ze dat het kantoor van haar werkgever haar had meegedeeld dat hij samen met haar zou reizen. Aldus dacht ze dat hij op hetzelfde vliegtuig zat. Op het Belgisch grondgebied aangekomen, heeft ze pas vastgesteld dat hij blijkbaar een latere vlucht had genomen. Ze blijft echter volhouden dat ze om professionele redenen naar Zwitserland wenst te reizen. Ze stipt aan dat een derde haar aan de luchthaven te Genève zou opwachten, hetgeen meteen verklaart waarom ze niet in het bezit is van een arbeidsovereenkomst, van een werkgeversattest of van de sleutels van de woning. Om deze reden ook stelt ze het adres van haar werkgever niet te kennen.

2.3.2.2. Beoordeling

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439 RvS 17 mei 2005, nr.144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent aangezien zij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt prima facie niet aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij de concrete motieven van de bestreden beslissing bekritiseert voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De *in casu* relevante bepaling is artikel 34, lid 1, van de Verordening EG/810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.”

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij over een geldig paspoort en visum beschikt, gaat zij evenwel voorbij aan het gegeven dat het beschikken over een geldig paspoort en visum, niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengebied. De visumcode laat aan de verwerende partij immers toe om een aantal verificaties door te voeren. Het peilen naar de doeleinden van de reis en naar concrete gegevens hieromtrent dienen ter controle van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden en het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in het geval waarbij de reismotieven van zogenaamde professionele aard zijn te peilen naar de betrokken werkgever en te vragen of de verzoekende partij een arbeidsovereenkomst of een werkgeversattest kan voorleggen of andere elementen kan meedelen of neerleggen die haar voorgenomen verblijf kunnen staven.

De bestreden beslissing steunt allereerst op de vaststelling dat verzoekende partij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf in Zwitserland en de verblijfsomstandigheden staven. Verder wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen.

Wat het eerste onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing betreft wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij verklaarde voor professionele redenen naar Genève door te reizen, doch dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde en bovendien geen arbeidsovereenkomst of werkgeversattest kan voorleggen en tevens ook het adres van het huis van de werkgever niet kent, noch in het bezit is van huissleutels. Verzoekende partij betwist deze vaststellingen als dusdanig niet. Zij tracht enkel de vastgestelde tegenstrijdigheden en het ontbreken van staving stukken te verklaren.

Zo stelt zij dat het kantoor van de werkgever haar had meegedeeld dat ze samen zouden reizen en dat ze pas op het Belgisch grondgebied begreep dat hij later zou reizen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in eerste instantie aan de met grenscontrole belaste overheden verklaarde dat ze samen reisde met haar werkgever, de heer A.C., voor wie ze als huishoudster zou gaan werken in zijn huis in Zwitserland. Zij stipte aan dat ze haar baas in de drukte bij de eerstelijnscontrole uit het oog was verloren. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt dat de verzoekende partij heel zenuwachtig overkomt, dat ze teneinde haar “patron” terug te vinden richting A-gates stapt, dat ze op een zeker moment een persoon aanwijst die haar baas zou zijn. Echter blijkt dat die persoon Frankfurt als eindbestemming heeft en samen met zijn Duitse echtgenote reist en de verzoekende partij helemaal niet kent. Bij de tweedelijnscontrole blijft de verzoekende partij aan haar verklaringen vasthouden.

Toen naderhand uit contact name met de vliegtuigmaatschappij bleek dat er geen heer A.C., aan boord van het vliegtuig van de verzoekende partij was en de verzoekende partij hiermee geconfronteerd werd,

wijzigde zij haar verklaringen en stelde zij dat ze zou worden opgehaald in de luchthaven van Genève door iemand die haar naar het huis van de baas zou brengen waarna ze haar huishoudelijke taken zou aanvangen in afwachting van de komst van de baas.

In haar verzoekschrift wijzigt de verzoekende partij andermaal haar verklaringen door nu te stellen dat het kantoor van haar werkgever haar zou hebben meegedeeld dat zij samen met haar werkgever zou reizen, doch dat zij pas aangekomen op het Belgisch grondgebied vaststelde dat dit niet het geval was.

Niet alleen is deze verklaring geheel ongeloofwaardig. Deze verklaring valt hoe dan ook niet te rijmen met haar eerste verklaring aan de met grenscontrole belaste overheden waarbij ze stelde dat ze samen met haar werkgever reisde doch dat ze hem uit het oog was verloren bij een eerste lijncontrole.

Bovendien is het geheel ongeloofwaardig dat ze niet meer informatie kan verschaffen aangaande haar toekomstig verblijf. Ook al zou ze door een derde opgehaald worden aan de luchthaven kan minstens verwacht worden dat ze zou weten waar ze gaat werken. Het is op zijn minst vreemd dat de verzoekende partij nu verklaart huishoudelijke taken te gaan verrichten in afwachting van de komst van haar werkgever, doch diens adres niet kent en niet in het bezit is van een huissleutel. Ook wat betreft de derde persoon die haar zou opwachten blijft de verzoekende partij zeer vaag. De verzoekende partij brengt niet het minste begin van bewijs aan aangaande haar beweerde toekomstige tewerkstelling. Op het eerste zicht toont de verzoekende partij met haar uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling van de verwerende partij prima facie niet aan. Evenmin toont zij in deze stand van het geding aan dat de verwerende partij zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitelijke vaststelling of dat de verwerende partij op dit punt een manifeste beoordelingsfout zou hebben gemaakt.

Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht opmerkt, gaat de verzoekende partij geheel niet in op het onderdeel van de bestreden beslissing waarin wordt vastgesteld dat zij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt voor de duur van haar voorgenomen verblijf, de terugreis of de doorreis. Dit motief is prima facie reeds afdoende om de bestreden beslissing te staven, zodat zelfs al zou de kritiek van de verzoekende partij gegrond zijn voor wat betreft het eerste motief, *quod non*, dit prima facie geenszins kan leiden tot de vaststelling dat de bestreden beslissing niet met draagkrachtige motieven wordt ondersteund.

Verzoekster toont prima facie geen schending aan van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In deze stand van het geding lijkt het dat de verwerende partij geheel terecht, gelet op de concrete situatie van de verzoekende partij en de daadwerkelijk voorliggende feiten, besliste om het visum van de verzoekende partij nietig te verklaren.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig april twee duizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

J.CAMU